

– Dar bunica e foarte plicticoasă, zise Ben.

Era o seară friguroasă de noiembrie și, ca de obicei, stătea trântit pe bancheta din spate, în mașina părinților lui. Se pregătea să petreacă încă o noapte în înfiorătoarea casă a bunicuței sale.

– Așa sunt *toți* bătrânii.

– Să nu vorbești așa despre bunica, spuse tata încet, cu burta uriașă strivită de volanul mașinuței maro a familiei.

– Dar nu-mi place să stau cu ea, protestă Ben. Televizorul nu-i merge, nu vrea decât să joace Scrabble și mai și pute a varză.

– Are dreptate băiatul, chiar că pute a varză, fu de acord mama, în timp ce se dădea cu un pic de ruj, pe ultima sută de metri.

– Nu mă ajuți deloc, nevastă, mormăi tata. În cel mai rău caz, s-ar putea spune despre maică-mea că degajă un ușor miros de legume fierte.

– Nu pot să vin și eu cu voi? insistă Ben. Îmi plac dansurile de sănătate, minți el.

– Se cheamă dansuri de societate, îl corectă tata. Și nu-ți plac. Ai spus, și aici citez: mai degrabă îmi mănânc mucii decât să mă uit la porcăriile astea.

Deci mama și tatăl lui Ben *iubeau* dansurile de societate. Uneori Ben avea impresia că le iubeau mai mult decât îl iubeau pe el. În serile de sâmbătă, mama și tata nu ratau niciodată o emisiune de la televizor, care se numea *Vedetele Dansează* și în care câte o vedetă făcea pereche cu un dansator profesionist.

De fapt, dacă ar fi izbucnit un incendiu în casa lor și mama ar fi putut salva ori un pantof auriu și sclipitor de step, purtat cândva de Flavio Flavioli (dansatorul italian bronzat și strălucitor, care apărea în fiecare săptămână în faimoasa emisiune), ori pe singurul său fiu, Ben era de părere c-ar fi ales probabil pantoful. În seara aceasta, părinții lui mergeau să urmărească în direct, pe scenă, desfășurarea emisiunii *Vedetele Dansează*.

– Ben, nu știi de ce nu renunți tu la țevărie și la visul ăsta de a deveni instalator, și nu te gândești serios să te faci dansator profesionist, spuse mama, în timp ce rujul alunecă, mâzgălind-o pe obraz, căci mașina tocmai trecuse peste un limitator de viteză proeminent. (Mama avea obiceiul ăsta de-a se machia în mașină, ceea ce însemna că de multe ori ajungea la destinație arătând ca un clown.)

Poate, spun doar „poate“, ai reuși să ajungi la *Vedete!* zise ea însuflețită.

– Pentru că dansurile astea sunt stupide, răspuse Ben.

Mama se smiorcăi un pic și se întinse după un șervețel.

– Ben, o superi pe mama. Te rog să taci din gură. Fii băiat cuminte, spuse tata hotărât și dădu muzica mai tare.

Bineînțeles că pusese un CD cu muzică de la *Vedete*. Pe carcasa acestuia stătea scris *50 de hituri de aur de la celebra emisiune*. Ben ura CD-ul acesta, unul dintre motive fiind că-l auzise deja de un milion de ori. De fapt, îl auzise de atâtea ori, că devenise o tortură.

Mama lui Ben lucra la un salon de înfrumusețare din apropiere, numit „Unghii de la Gail“. Fiindcă n-aveau prea mulți clienți, în cea mai mare parte a timpului, mama și cealaltă doamnă care lucra acolo (pe care o chema – în mod cu totul și cu totul nesurprinzător – Gail) nu făceau altceva decât să-și aranjeze una alteia unghiile. Și le pileau, le curățau, le tăiau, le înmuiau, le dădeau cu oje, le dădeau cu strat protector, aplicau modele, le dădeau cu lac, își făceau extensii, le pictau. Cât era ziua de lungă își făceau câte ceva la unghii (dar numai dacă nu cumva era Flavio Flavioli la televizor). Ceea ce însemna că mama venea mereu acasă cu enorme extensii multicolore de plastic atașate unghiilor ei.

În schimb, tatăl lui Ben lucra ca paznic la supermarketul din apropiere. În cei douăzeci de ani de carieră de până acum, momentul său cel mai glorios fusese acela când a prins un bătrân care-și vârâse două cutii de margarină în pantaloni. Deși acum tata era prea gras pentru a mai alerga după vreun răufăcător, reușea în mod sigur să le blocheze drumul, ca să nu-i scape. Tata a cunoscut-o pe mama când a acuzat-o pe nedrept că a furat o pungă de chipsuri, iar la un an după aceea erau deja căsătoriți.

Mașina coti înspre Gray Close, cartierul în care stătea pitit bungalow-ul Bunicuței. Făcea parte dintr-un șir de case mici și triste, locuite în mare parte de oameni în vârstă.

Mașina se opri, iar Ben își întoarse capul încet către bungalow. Prin fereastra de la sufragerie, Bunicuța se uita plină de speranță către alee. Așteptând. Și iar așteptând. Mereu aștepta la fereastră să-l vadă sosind. „Oare de când stă acolo?” se întrebă Ben. „De săptămâna trecută?”

Ben era singurul ei nepot și, din câte știa el, n-o mai vizita nimeni altcineva.

Bunicuța îi făcu semn cu mâna și-i zâmbi ușor, iar fața lui posomorâtă reuși cu chiu, cu vai să-i întoarcă zâmbetul.

– Bun, deci unul dintre noi va veni mâine dimineață pe la unșpe să te ia, zise tata, fără să oprească motorul mașinii.

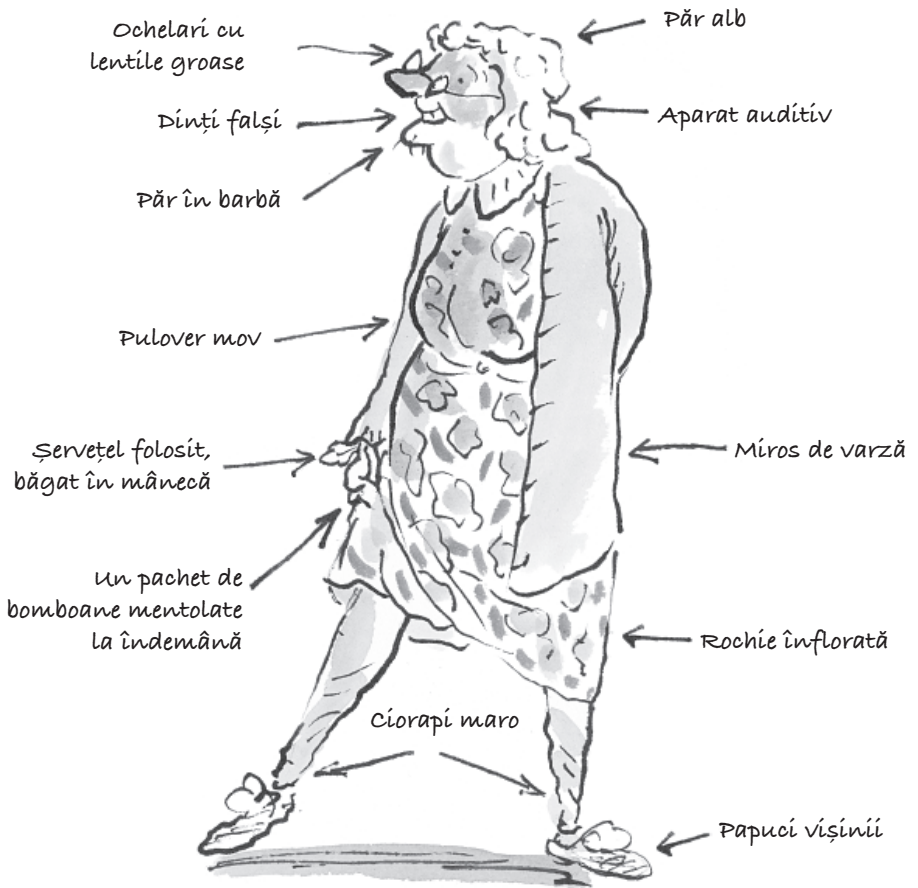
– N-ați putea pe la zece?

– Ben! bombăni tata.

Îi deblocă portiera, iar Ben o deschise nemulțumit, coborând din mașină. Ben n-avea nevoie de mecanismul de siguranță pentru copii, evident. Avea unsprezece ani și era foarte puțin probabil că va deschide ușa din greșală în timpul mersului. Bănuia că tata folosea siguranța doar pentru a-l împiedica să se arunce din mașină în drum spre casa Bunicuței. Se auzi portiera trântindu-se în spatele lui – poc! –, iar motorul fu ambalat din nou.

Nici n-apucă s-apeşe pe butonul soneriei, că Bunicuța îi și deschise ușa. Ben fu pălit de un damf de varză. Se simțea de parcă mirosul ăsta l-ar fi plesnit peste față.

Femeia era exact cum te-ai fi așteptat să fie o bunică:

– Mami și tati nu vin înăuntru? întrebă ea, un pic întristată. Era unul dintre lucrurile pe care Ben nu le putea suferi la ea: îi vorbea mereu de parcă ar fi fost un copil.

Vruuum, vrrrruuuum, vrrrrrrruuuuummmmm.

Bunicuța și Ben priviră cum mașinuța își lua avânt, zburând peste limitatoarele de viteză.

Părinților lui nu le plăcea să stea cu Bunicuța, la fel cum nu-i plăcea nici lui Ben. Dar le era comod să-l abandoneze acolo într-o seară de vineri.

– Nu, ăăă... îmi pare rău, bunico.

– Păi, hai, intră, mormăi ea. Să vezi, am întins tabla de Scrabble și pentru gustarea de după-amiază am pregătit... supă ta de varză preferată!

Chipul lui Ben se pleoști și mai tare. „Nuuuuuuuuuuuuuuuu“, se gândi el.

Nu peste mult timp, bunica și nepotul stăteau față în față la masa din sufragerie, într-o tăcere mormântală. Ca în fiecare seară de vineri, fără excepție. Atunci când părinții nu urmăreau emisiunea *Vedete* la televizor, mâncau curry sau se duceau la film. Vineri era seara în care „aveau întâlnire“, iar Ben își amintea că aveau dintotdeauna obiceiul să-l lase la bunica de fiecare dată când ieșeau ei în oraș. Dacă nu mergeau să vadă *Vedetele Dansează pe Scenă în Direct*, atunci se duceau la Taj Mahal (adică la restaurantul unde se servește curry, pe bulevardul principal, nu la vechiul monument de marmură albă din India), unde mâncau un munte de chipsuri indiene, cât ei de mare.

În bungalow nu se auzea decât ticăitul ceasornicului de pe sobă, sunetul scos de lingurile de inox în castroanele de porțelan și un țiuit ocazional provenind de proteza auditivă defectă a Bunicuței. Se pare că scopul acestui dispozitiv nu era să atenueze surzenia Bunicuței, cât să le provoace surzenie celorlalți.

Era unul dintre lucrurile pe care Ben le detesta în primul rând la Bunicuța. Celelalte erau:

1. Buni obișnuia să scuipe în șervețelul pe care-l avea băgat în mâneca puloverului și apoi să-i șteargă fața nepotului cu el.
2. Televizorul ei era stricat din 1992. Și acum avea pe el un strat de praf atât de gros, încât părea că e blană.
3. Casa ei era plină ochi de cărți, iar ea încerca mereu să-l facă pe Ben să le citească, deși el nu suporta cititul.
4. Buni insista să porți o haină groasă tot timpul anului, chiar și într-o zi în care fierbeai de caldură, pentru că altfel n-ai fi „tras foloasele“.
5. Duhnea a varză. (Nicio persoană alergică la varză nu era în stare să se apropie de ea la o distanță mai mică de cincisprezece kilometri.)
6. Buni era de părere că o zi distractivă în oraș era o zi în care hrăneai rațele de pe un iaz cu coji mucegăite de pâine.
7. Trăgea vânturi întruna, fără ca măcar să-și dea seama.

8. Vânturile astea nu numai că miroseau a varză. Miroseau a varză stricată.

9. Buni te făcea să te duci la culcare atât de devreme încât nici nu mai merita osteneala să te trezești.

10. Drept cadou de Crăciun îi oferea unicului ei nepot pulovere de lână tricotate de ea, cu cățeluși sau pisicuțe pe ele, iar părinții îl obligau să le poarte pe toată durata sărbătorilor.

– Cum e supa? îl întrebă ea.

De zece minute, Ben învârtea cu lingura în lichidul verde-palid din castronul ciobit, sperând că va dispărea într-un fel sau altul.

Dar nu dispărea.

Și acum se mai și răcea.

Bucăți reci de varză, care pluteau în niște apă vârzoasă.

– Ăăă... e delicioasă, mulțumesc.

– Bine.

Tic tac, tic tac.

– Bine, mai spuse încă o dată bătrâna.

Zdrang. Zdrang.

– Bine.

Părea că lui Buni îi era la fel de greu să i se adreseze lui Ben, pe cât îi era lui să i se adreseze ei.

Zdrang zdrong. Țiiuuu...

– Cum mai e pe la școală?

– Plictisitor, mormăi Ben. Oamenii mari îi întrebă mereu pe copii cum se descurcă la școală. E singurul lucru despre care copiii n-au chef deloc să vorbească. Nu-ți vine să vorbești despre școală nici măcar când ești *la* școală.

– A, răspunse Buni.

Tic tac zdrang zdrong țiu tic tac.

– Păi trebuie să mă uit în cuptor, spuse Buni după ce pauza lungă deveni o pauză *și mai lungă*. Îți pregătesc plăcinta ta preferată cu varză.

Se ridică încet de pe scaun și se îndreptă către bucătărie. La fiecare pas pe care îl făcea, fundul ei fleșcăit scăpa câte un vânt. Se auzea de parcă ar fi fost o rață care măcăne. Ori nu-și dădea seama, ori se prefăcea foarte bine că nu-și dă seama.

Ben o privi cum se îndepărtează și se furișă de-a lungul camerei.

Ceea ce fu dificil, din cauza mormanelor de cărți care se aflau peste tot. Bunica lui Ben ADORA cărțile și părea că e tot timpul cu nasul într-una. Erau depozitate pe rafturi, aliniat pe pervazul ferestrelor sau stivuite în colțuri.

Preferatele ei erau romanele polițiste. Cărți despre gangsteri, spărgători de bănci, mafioți și alții asemenea. Ben nu era sigur care e diferența dintre un hoț și un gangster, dar un gangster părea a fi ceva mult mai periculos.

Deși lui Ben nu-i plăcea deloc să citească, îi plăcea totuși să admire copertele cărților lui Buni. Pe ele erau desenate mașini rapide și arme și femei senzaționale, iar lui Ben îi venea greu să creadă că Bunicuța lui plicticoasă citea cu plăcere povești care păreau atât de încântătoare.

„De ce o fi obsedată de gangsteri?“ se întreba Ben. „Gangsterii nu locuiesc în bungalow-uri. Gangsterii nu joacă Scrabble. Gangsterii probabil că nu miros a varză.“

Ben citea foarte încet și profesorii de la școală îl făceau să se simtă prost pentru că nu putea ține pasul cu ceilalți.

Odată, directoarea chiar l-a obligat să repete anul, în speranța că va recupera lecturile. În consecință, toți prietenii lui au ajuns într-o altă clasă, iar el a ajuns să fie la fel de singur la școală pe cât era și acasă, alături de părinții săi, cărora nu le păsa decât de dansurile de societate.

În cele din urmă, după un moment mai dubios în care aproape că dărmă un teanc de romane cu criminali, inspirate din viața reală, Ben reuși să ajungă în colțul unde stătea ghiveciul cu planta.

Vărsă repede în ghiveci ce mai rămăsese din supă. Planta arăta de parcă era pe moarte și, dacă nu cumva era deja moartă, supa rece de varză a Bunicuței cu siguranță avea s-o ucidă.

Dintr-odată, Ben auzi posteriorul Bunicuței scârțâind din nou, căci se apropia de sufragerie, așa că se grăbi să se întoarcă la masă. Se așează, încercând să pară cât mai nevinovat cu puțință, cu castronul gol în fața lui și lingura în mână.

– Am terminat supa, mulțumesc, Buni. A fost delicioasă!

– Foarte bine, spuse bătrâna, în timp ce se îndrepta cu pași greoi spre masă, aducând o cratiță pe o tavă. Uite, băiete, mai am aici o grămadă de supă pentru tine.

Zâmbi și-i mai puse o porție în castron.

Ben înghiți în sec, îngrozit.